

Arrest

nr. 265 676 van 16 december 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 september 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 augustus 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 oktober 2021 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 maart 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 25 augustus 2021 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52 §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 691er1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10 03.2021 werd ingediend door:

*Naam: E. H. (..)
Voorna(a)m(en): N. (..)
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: X
Geboorteplaats: Dar El Kebdani
Identificatienummer in het Rijksregister xxxxxxxxxx
Verblijvende te/verklaart te verblijven te (..)*

om de volgende reden geweigerd

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 10 03 2021 opnieuw gezinshereniging aan met haar broer zijnde E. H. M. (..), van Nederlandse nationaliteit met rijksregisternummer xxxxxxxxxx

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 12 1980 de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie:

Artikel 47/3. §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1. 2°. moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie ZIJ zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3. §2 van de wet van 15 12 1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Marokkaans paspoort op naam van betrokkene met een visum type C (geldig voor kort verblijf) afgegeven eind juni 2019 door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Marokko en stempels waaruit blijkt dat zij sedert januari 2020 op het Schengen grondgebied verblijft.*
- Maandelijks stortingen van de referentiepersoon op een rekening op naam van betrokkene in Marokko en geldafhalingen van die rekening door betrokkene, voor de periode oktober 2018 - december 2019*
- attestation de non-imposition a la TH-TSC n° 503/2020 dd. 21.07.2020 » en « Attestation de revenu global imposé au titre de l'année 2019/2019. n° 503/2020 dd. 21.07.2020 » vanwege de Marokkaanse autoriteiten.*

Deze documenten werden reeds voorgelegd bij de aanvraag gezinshereniging dd 14 08 2020 en besproken en weerlegd met een bijlage 20 dd. 27.11 2020 Er kan duchtig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende documenten voorgelegd:

- Geactualiseerde bewijs van aansluiting dd 28 04.2021 bij de mutualiteit voor betrokkene als persoon ten laste van de referentiepersoon Echter, een inschrijving ten laste bij de mutualiteit heeft niet dezelfde betekenis en inhoud als ten laste zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag Het feit dat de referentiepersoon zelf verzekerd is, zegt niets over een mogelijke afhankelijkheidsband tussen betrokkene en de referentiepersoon*
- Geactualiseerde attesten OCMW Hasselt dd 19 05.2021 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon tot op de datum van het attest geen financiële steun ontvingen*
- Attestation de non-imposition à la TH-TSC dd 13 04 2021 en Attestation de revenu global 2020 n°503 dd 21.07.2020, vanwege de Marokkaanse autoriteiten. Echter, niet alleen werden deze attesten opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), ook heeft het betrekking op de situatie in juli 2020, na het*

vertrek van betrokkene uit Marokko in januari 2020. Dit attest is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging

- Geactualiseerde documenten van 2020 en 2021 met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. In dit verband dient te worden opgemerkt dat deze documenten zowel wat betreft de woonplaats als wat betreft de zaak van de referentiepersoon, een adres in Tilburg vermelden.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 06.02.2020 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat

Het gegeven dat betrokkene sedert 06.02.2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr 145 912 dd 21.05 2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie. en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus met afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980 legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort met tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide met als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van legaal in België verblijvende minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Verzoekster meent de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

Schending van de artikelen 47/1, 2°, 47/3, §2 en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, schending van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten, schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur; meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht

Verzoekster diende op 10.03.2021, in de hoedanigheid van een ‘ander familielid’, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Hij beriep er zich aldus op verblijfsgerechtigd te zijn als familielid zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet:

“ Art. 47/1. Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld

wordt in artikel 40bis, § 2, 2° 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; 3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven. " (verzoeker zet in vet en onderlijnt) Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingewet stelt:

"(...) de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uit gaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. "

Dat verzoekster echter op 10.09.2021 een beslissing ontving, waarbij het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verweerder weigerde in casu het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekster omdat zij niet zou hebben voldaan aan de vereiste voorwaarden, waarbij hij erop wijst dat verzoekster niet afdoende zou hebben aangetoond dat zij in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en dat zij onvermogen was.

Dat de motivering geenszins aanvaard kan worden.

Verzoekster werd door de referentiepersoon financieel gesteund in Marokko. Er werden bewijzen van geldstortingen voorgelegd voor de periode voor haar vertrek uit Marokko (januari 2019 t.e.m. november 2019) van de referentiepersoon naar verzoekster.

Ook nu in België behoort verzoekster tot het gezin van de referentiepersoon sedert haar aankomst in België. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt ook dat verzoekster sedert februari 2020 deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon en daar gedomicilieerd is.

Uit artikel 47/1 vreemdelingenwet, waarin de bewoording "of" wordt gebuikt, blijkt duidelijk dat verzoeker niet cumulatief moet bewijzen dat zij én ten laste én deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Het is voldoende als verzoeker enkel bewijst dat hij deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Doch heeft verzoeker ook bewijzen van 'ten laste' aan verweerder overgemaakt. Maar ook hier stelt verweerder onterecht dat de 'ten laste' zijn niet afdoende bewezen is.

Dat volgens de richtlijn van de Europese Commissie aangaande de omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EC alle relevante bewijzen in aanmerking moet worden genomen voor de beoordeling van het "ten laste" zijn.

Dat in deze richtlijn geen voorwaarden gesteld worden aan de manier waarop het ten laste zijn moet worden aangetoond.

Dat de bewuste richtlijn bovendien stelt dat dit bewijs met alle middelen geleverd mag worden.

Het Hof van Justitie interpreteert het begrip 'ten laste zijn' in de arresten *Jia* en *Reyes*. Daaruit volgt dat meerderjarige kinderen slechts een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent, die een burger van de Unie is, die in België verblijft of diens echtgenoot of partner omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.

In het arrest *Reyes* van het Hof van Justitie wordt dit verwoord als volgt:

"20. In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als 'ten laste' van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van de richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest *Jia*, reeds aangehaald, punt 42).

21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt ondersteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest *Jia*, reeds aangehaald, punt 35).

22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in de zin arrest *Jia*, reeds aangehaald, punt 37)."

Hoewel het in casu niet gaat om een descendent, kan men toch de interpretatie van het begrip 'ten laste zijn' toepassen. In het arrest *Jia* werd uitdrukkelijk gesteld dat onder 'te hunnen laste komen' moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het

moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel.

In het geval van verzoekster dient er te worden opgemerkt dat aan de voorwaarde van 'ten laste zijn' wel voldaan is. De nood aan financiële en materiele ondersteuning vanuit verzoeksters kant bestond al vooraleer zij naar België kwam. Verzoekster heeft geen eigendommen noch inkomen in Marokko (of elders) en was aldus afhankelijk van hulp van buitenaf. Verzoekster brengt eveneens een "attestation de non-imposition a la TH-TSC" en "attestation de revenu global imposé au titre de l'année 2019/2020" bij om dit aan te tonen. Verzoekster werd financieel ondersteund door haar broer, de referentiepersoon. Aan verzoekster werd maandelijks een bedrag overhandigd die ervoor moest zorgen dat verzoekster in haar basisbehoefte werd voorzien.

In de bestreden beslissing stelt verweerder tevens dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn. Nochtans legde verzoekster documenten voor waaruit blijkt dat zij niet over een inkomen beschikt. Echter werd dit document niet door verweerder als afdoende bewijs aanvaard. Verzoekster wenst hierbij te wijzen op een arrest van 26 oktober 2018 waarin Uw Raad geoordeeld heeft dat het begrip 'ten laste' hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon vereist en dat het bewijs van onvermogen slechts bijzaak is. Het feit dat aan verzoekster geregeld geld werd overgeschreven is al een indicatie dat verzoekster onvermogen was en afhankelijk was van de financiële steun van de referentiepersoon.

Van een sterke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en de referentiepersoon is zeker sprake. De referentiepersoon stond in voor de basisbehoefte van verzoekster en droeg al haar financiële kosten. Niet enkel in land van herkomst is de afhankelijkheidsrelatie zichtbaar, ook in België blijft verzoekster ten laste van de referentiepersoon. De bewijzen hiervan zijn eveneens aan verweerder voorgelegd.

De referentiepersoon heeft voldoende bestaansmiddelen om ervoor te zorgen dat verzoekster niet ten laste moet vallen van de openbare overheden.

De bestreden beslissing werd onvoldoende gemotiveerd. Bij elk voorgelegde document die aan verweerder werd voorgelegd, stelt verweerder dat deze niet in aanmerking wordt genomen, dit zonder enige afdoende motivering te geven. Nochtans is verweerder gehouden tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, overeenkomstig artikel 62 van de vreemdelingenwet en het motiveringsbeginsel. In casu is dit niet gebeurd. Een schending van de motiveringsplicht lijkt voorhanden.

Tenslotte dient verweerder ingevolge artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wanneer wij een beslissing tot verwijdering neemt, tevens rekening te houden met het gezins- en familieleven van de betrokken onderdaan van een derde land. Verzoekster behoort weldegelijk tot het gezin van de referentiepersoon.

Verweerder heeft de situatie van verzoeker onvoldoende bestudeerd. De beslissing is niet afdoende gemotiveerd en dient te worden vernietigd. Het is de plicht van verweerder om rekening te houden met de werkelijke, correcte en volledige feitengegevens. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Verweerder heeft de plicht zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Dit is in casu niet gebeurd. Het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang met artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, werd geschonden

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Verweerder kan aldus niet op grond van de door haar gegeven motieven tot de conclusie komen dat niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

2.2. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekende partij "niet (voldoet) aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie", nu "(u)it het geheel van de voorgelegde stukken (...) niet afdoende (blijkt) dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging". Hierbij wordt verwezen naar de motivering van de beslissing van 27 november 2020 waarbij een eerdere aanvraag van verzoekende partij om gezinshereniging werd geweigerd, en wordt ten aanzien

van de stukken die verzoekende partij bij de huidige aanvraag heeft voorgelegd vastgesteld dat uit deze stukken niet afdoende blijkt dat verzoekende partij voorafgaand aan de aanvraag reeds in het herkomstland ten laste was van de referentiepersoon of deel uitmaakte van diens gezin.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, beperkt de verwerende partij zich niet louter tot de stelling dat de voorgelegde documenten niet afdoende aantonen dat verzoekende partij voldoet aan de gestelde voorwaarden om gezinshereniging te bekomen, maar wordt specifiek ingegaan op de documenten die pertinent zijn in de beoordeling ter zake en wordt gemotiveerd waarom deze niet afdoende bewijs leveren dat verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden. Zo gaat verzoekende partij er ook aan voorbij dat de verwerende partij ook verwezen heeft naar de motieven zoals uiteengezet in de beslissing van 27 november 2020.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht impliceert niet *ipso facto* dat alle motieven uit de bestreden beslissing zelf moeten blijken. Er kan immers worden aangenomen dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te bestrijden, is voldaan indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd. Dit kan doordat de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar andere stukken, in casu de vorige bijlage 20 die aan verzoekende partij ter kennis werd gebracht. De motieven van deze beslissing worden zodoende geacht integraal deel uit te maken van de motieven van de thans bestreden beslissing.

De verzoekende partij betwist niet dat zij in het kader van haar vorige aanvraag volgende documenten had voorgelegd:

- *Marokkaans paspoort op naam van betrokkene met een visum type C (geldig voor kort verblijf) afgegeven eind juni 2019 door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Marokko en stempels waaruit blijkt dat zij sedert januari 2020 op het Schengen grondgebied verblijft.*
- *Maandelijks stortingen van de referentiepersoon op een rekening op naam van betrokkene in Marokko en geldafhalingen van die rekening door betrokkene, voor de periode oktober 2018 - december 2019*
- *attestation de non-imposition a la TH-TSC n° 503/2020 dd. 21.07.2020 » en « Attestation de revenu global imposé au titre de l'année 2019/2019. n° 503/2020 dd. 21.07.2020 » vanwege de Marokkaanse autoriteiten. »*

Dienaangaande heeft de verwerende partij in de beslissing van 27 november 2020 uitdrukkelijk als volgt gemotiveerd:

“- Marokkaans paspoort op naam van betrokkene met een visum type C (geldig voor kort verblijf) afgegeven eind juni 2019 door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Marokko en stempels waaruit blijkt dat zij sedert januari 2020 op het Schengen grondgebied verblijft.

-,maandelijks stortingen van de referentiepersoon op een rekening op naam van betrokkene in Marokko en geldafhalingen van die rekening door betrokkene, voor de periode oktober 2018 - december 2019. Deze geldstortingen die beginnen een jaar en enkele maanden voor haar vertrek uit Marokko, zijn te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in haar levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden. Uit het administratief dossier blijkt immers dat betrokkene in juni 2019 haar Schengenvisum bekwam samen met haar echtgenoot (A. Ja. (...)) en hun twee kinderen en dat zij bij de aanvraag van hun visum ten aanzien van de Nederlandse autoriteiten verklaarden en aantoonde dat betrokkene echtgenoot als zelfstandige economisch actief was in Marokko.

-verklaring van inschrijving dd. 07.09.2020 bij de mutualiteit voor betrokkene als persoon ten laste van de referentiepersoon. Echter, een inschrijving ten laste bij de mutualiteit heeft niet dezelfde betekenis en inhoud als ten laste zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag. Het feit dat de referentiepersoon zelf verzekerd is, zegt niets over een mogelijke afhankelijkheidsband tussen betrokkene en de referentiepersoon. attesten van het ocmw waarin wordt verklaard dat noch betrokkene, noch de referentiepersoon financiële steun ontvangen

- attestation administrative n° 380 dd. 20.07.2020 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene en de referentiepersoon in Marokko op hetzelfde adres verblijven, met name

Igharbiouene te Dar El Kebdani - Beni Said - Driouch. Uit het administratieve dossier (visumaanvragen van betrokkene en haar echtgenoot van juni 2019) blijkt dat zij samen met haar eigen gezin (echtgenoot en kinderen) op dat adres in Marokko woonde. Voor zover betrokkene zou willen aantonen dat de referentiepersoon eveneens op dat adres verblijft wanneer hij in Marokko is, dient te worden opgemerkt dat louter een kortstondig verblijf op hetzelfde adres niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, is het bovendien wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de referentiepersoon reeds sedert januari 2019 in België woonachtig is, komende van Nederland, en dat betrokkene kennelijk slechts sedert februari 2020 op het adres van de referentiepersoon woonachtig is.

- documenten van 2019 en 2020 met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon. In dit verband dient te worden opgemerkt dat deze documenten zowel wat betreft de woonplaats als wat betreft de zaak van de referentiepersoon, een adres in Tilburg vermelden.

*- « attestation de non-imposition a la TH-TSC n° 503/2020 dd. 21.07.2020 » en « Attestation de revenu global imposé au titre de l'année 2019/2019, n° 503/2020 dd. 21.07.2020 » vanwege de Marokkaanse autoriteiten. Echter, niet alleen werden deze attesten opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), ook heeft het betrekking op de situatie in juli 2020, na het vertrek van betrokkene uit Marokko in januari 2020. Dit attest is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
(..)”*

Verder heeft de verwerende partij, wat betreft de in het kader van huidige aanvraag nieuwe voorgelegde documenten als volgt geoordeeld:

“• Geactualiseerde bewijs van aansluiting dd 28 04.2021 bij de mutualiteit voor betrokkene als persoon ten laste van de referentiepersoon Echter, een inschrijving ten laste bij de mutualiteit heeft niet dezelfde betekenis en inhoud als ten laste zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag Het feit dat de referentiepersoon zelf verzekerd is, zegt niets over een mogelijke afhankelijkheidsband tussen betrokkene en de referentiepersoon

• Geactualiseerde attesten OCMW Hasselt dd 19 05.2021 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon tot op de datum van het attest geen financiële steun ontvingen

• Attestation de non-imposition à la TH-TSC dd 13 04 2021 en Attestation de revenu global 2020 n°503 dd 21.07.2020, vanwege de Marokkaanse autoriteiten. Echter, niet alleen werden deze attesten opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), ook heeft het betrekking op de situatie in juli 2020, na het vertrek van betrokkene uit Marokko in januari 2020. Dit attest is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging

• Geactualiseerde documenten van 2020 en 2021 met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. In dit verband dient te worden opgemerkt dat deze documenten zowel wat betreft de woonplaats als wat betreft de zaak van de referentiepersoon, een adres in Tilburg vermelden.”

en heeft zij vastgesteld dat het geheel van deze documenten niet afdoende toelaat te stellen dat verzoekende partij aangetoond heeft ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon in het herkomstland of aldaar deel te hebben uitgemaakt van diens gezin.

Verzoekende partij maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3. Waar verzoekende partij inhoudelijke kritiek aanvoert tegen de motieven van de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel wordt beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, waarvan de verzoekende partij tevens de schending aanhaalt.

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, punten 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient dan ook in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Het Hof van Justitie stelde in zijn arrest Rahman van 5 september 2012 (C-83/11) verder als volgt:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is."

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus "nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie" aan te tonen en dit omwille van "bijzondere feitelijke omstandigheden", zoals onder meer "financiële afhankelijkheid" en "het behoren tot het huishouden".

Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Met andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Wat betreft de interpretatie van het begrip "ten laste", kan ten slotte ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (punt 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip "ten laste" werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

"20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36).

Uit het arrest Jia blijkt – hetgeen werd bevestigd in het arrest Reyes voor wat betreft descendenten van een burger van de Unie – dat het familielid in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Minstens kan uit het voorgaande afgeleid worden dat het "gastland" en het "land van herkomst" alleszins verschillend moeten zijn. Deze interpretatie werd door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris gevolgd.

Het land van herkomst hoeft dus niet noodzakelijk het land van nationaliteit te zijn, maar het moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend zich bevindt, in casu dus een ander land dan België.

2.6. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij niet betwist dat zij niet heeft aangetoond in het herkomstland deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon. Zij betoogt wel dat zij sinds haar komst naar België behoort tot diens gezin. Zoals hoger reeds aangegeven moet verzoekende partij evenwel aantonen dat zij reeds – in dit geval – in Marokko ten laste was van de referentiepersoon of deel uitmaakte van diens gezin. Het loutere feit dat zij in België samenwoont met de

referentiepersoon, is hoegenaamd niet relevant in het kader van haar aanvraag. De verwerende partij wijst er dan ook geheel terecht op dat *“Het gegeven dat betrokkene op 06.02.2020 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België”* geen afbreuk doet aan de vaststelling dat zij niet heeft aangetoond reeds in het land van herkomst deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon.

2.7. Waar verzoekende partij betoogt dat zij ofwel moet aantonen deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon ofwel moet aantonen ten laste te zijn geweest en het niet gaat om cumulatieve voorwaarden, kan de Raad in de bestreden beslissing niet lezen dat de verwerende partij dit niet zou gerespecteerd hebben. Immers erkent de verwerende partij dat de verzoekende partij, indien zij kan aantonen in het herkomstland ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon of, indien zij kan aantonen in het herkomstland deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon, zij voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging. *In casu* stelt de verwerende partij evenwel vast dat verzoekende partij noch heeft aangetoond ten laste te zijn geweest in het herkomstland, noch heeft aangetoond deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon in het herkomstland zodat de aanvraag wordt geweigerd.

2.8. Verzoekende partij betoogt voorts dat zij in Marokko financieel gesteund werd door de referentiepersoon. Zij verwijst naar de voorgelegde geldstortingen. Zij meent dat aan de voorwaarde van het *“ten laste”* zijn is voldaan. De nood aan financiële en materiële ondersteuning bestond al in Marokko. Zij heeft geen eigendommen of inkomsten in Marokko. Zij verwijst naar de *“attestation de non-imposition a la TH-TSC « en de « attestation de revenu global imposeau titre de l'année 2019/2020 »*. Zij werd financieel ondersteund door haar broer, de referentiepersoon. Er werd haar maandelijks een bedrag gegeven om in haar basisbehoeften te voorzien. Zij is het oneens met de beoordeling dat zij niet heeft aangetoond onvermogen te zijn.

2.9. De Raad wijst erop dat het aan de verwerende partij toekomt de door de verzoekende partij voorgelegde stukken op hun merites te beoordelen en na te gaan of deze stukken aantonen dat de verzoekende partij reeds in het herkomstland ten laste was van de referentiepersoon in de zin van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet. De Raad benadrukt verder dat wat betreft het *“ten laste”* zijn van de referentiepersoon er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

2.10. Wat betreft de voorgelegde stortingsbewijzen heeft de verwerende partij als volgt geoordeeld:

“maandelijkse stortingen van de referentiepersoon op een rekening op naam van betrokkene in Marokko en geldafhalingen van die rekening door betrokkene, voor de periode oktober 2018 – december 2019. Deze geldstortingen die beginnen een jaar en enkele maanden voor haar vertrek uit Marokko, zijn te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in haar levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden. Uit het administratief dossier blijkt immers dat betrokkene in juni 2019 haar Schengenvisum bekam samen met haar echtgenoot (A.J. (...)) en hun twee kinderen en dat zij bij de aanvraag van hun visum ten aanzien van de Nederlandse autoriteiten verklaarden en aantoonde dat betrokkenes echtgenoot als zelfstandige economisch acties was in Marokko.” (motivering van de beslissing van 27 november 2020 waarnaar de thans bestreden beslissing verwijst).

2.10.1. Door erop te hameren dat de referentiepersoon een aantal geldstortingen heeft verricht zonder *in concreto* in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing ter zake, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot de vaststelling is gekomen dat verzoekende partij hiermee het gevraagde bewijs van *“ten laste”* niet heeft geleverd. De Raad benadrukt daarbij dat het begrip ten laste zoals voorzien in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet impliceert dat er sprake dient te zijn van een noodzaak van financiële of materiële ondersteuning om in de basisbehoeften te voorzien omdat men dit zelf niet kan. Aangezien de financiële ondersteuning derhalve dient te geschieden vanuit een daadwerkelijke noodzaak om in de basisbehoeften te kunnen voorzien – en niet een louter financiële bonus op eigen middelen mag betreffen – is het niet kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 47/1 van de vreemdelingenwet om te vereisen dat wordt aangetoond dat verzoekende partij op deze overgemaakte geldsommen was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien. De bestreden bijlage 20 stelt vast dat

verzoekende partij er niet in slaagt om dit aan te tonen. Verzoekende partij weerlegt op generlei wijze dat de overgemaakte sommen te beperkt waren en dat uit haar visumaanvraag gebleken is dat zij aangetoond heeft dat haar echtgenoot als zelfstandige economisch actief was. Gelet op voorgaande is het niet uitgesloten dat de overgemaakte geldsommen een louter financiële bonus waren op de eigen middelen, minstens toont de verzoekende partij met haar kritiek het tegendeel niet aan.

2.11. Waar verzoekende partij nog verwijst naar de verschillende attesten om haar onvermogen in het herkomstland aan te tonen, gaat zij er volledig aan voorbij dat de verwerende partij heeft vastgesteld dat deze attesten enkel werden afgegeven door een verklaring op eer van verzoekende partij zodat het gesolliciteerd karakter ervan niet kan van worden uitgesloten én dat deze attesten bovendien betrekking hebben op een periode waarvan blijkt dat verzoekende partij reeds uit Marokko vertrokken was:

(..)

“attestation de non-imposition a la TH-TSC n° 503 /2020 dd. 21.07.2020 » en « Attestation de revenu global imposé au titre de l'année 2019/2019, n°503/2020 dd. 21.07.2020 » vanwege de Marokkaanse autoriteiten. Echter, niet alleen werden deze attesten opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), ook heeft het betrekking op de situatie in juli 2020, na het vertrek van betrokkene uit Marokko in januari 2020. Dit attest is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.” (motivering beslissing van 27 november 2020)

en:

“Attestation de non-imposition à la TH-TSC dd. 13.04.2021 en Attestation de revenu global 2020 n°503 dd. 21.07.2020, vanwege de Marokkaanse autoriteiten. Echter, niet alleen werden deze attesten opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), ook heeft het betrekking op de situatie in juli 2020, na het vertrek van betrokkene uit Marokko in januari 2020. Dit attest is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.”

De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat – wanneer blijkt dat attesten louter op grond van verklaringen op eer van degene die er belang bij heeft worden afgeleverd – dit niet als bewijs wordt aanvaard. Dit nog naast de vaststelling dat deze attesten inderdaad betrekking hebben op een periode waar de verzoekende partij Marokko al had verlaten en dus geenszins kunnen aantonen dat zij – toen zij in Marokko verbleef – wel degelijk onvermogen was.

Daarenboven merkt de Raad op dat de motieven inzake het onvermogen in wezen overtollige motieven zijn nu verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij aangewezen was op de geldsommen die de referentiepersoon overmaakte om in haar basisbehoeften te voorzien en zij aldus niet heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon.

De Raad herhaalt dat er sprake moet zijn van een situatie van afhankelijkheid die reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, punt 38).

2.12. Verzoekende partij maakt met haar beschouwingen niet aannemelijk dat de vaststellingen van de verwerende partij onjuist, met miskennis van bepaalde feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot stand zijn gekomen.

2.13. Waar verzoekende partij er nog op wijst dat zij in België financieel afhankelijk is van de referentiepersoon, herhaalt de Raad nogmaals dat verzoekende partij moet aantonen dat zij reeds in Marokko ten laste was van de referentiepersoon. Haar verwijzing naar de situatie in België, bewerkstelligt door haar illegale, minstens precaire verblijfssituatie alhier, heeft aldus geen relevantie.

2.14. Waar verzoekende partij nog verwijst naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij dienaangaande als volgt heeft gemotiveerd:

“De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15 12.1980 legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van legaal in België verblijvende minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

Verzoekende partij blijft hameren op het gegeven dat zij een beschermenswaardig gezinsleven heeft in België met de referentiepersoon maar zij kan hierin niet gevolgd worden. Het loutere feit dat zij als volwassene ervoor geopteerd heeft om in België te gaan inwonen bij de referentiepersoon en zij bepaalde zaken door hem laat betalen – mede ingegeven door haar illegale, minstens precaire verblijfssituatie in België, maakt niet dat zij daarmee heeft aangetoond dat er een bijzondere band van afhankelijkheid bestaat tussen haarzelf en de referentiepersoon die maakt dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven. Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft verzoekende partij niet aangetoond in het herkomstland ten laste te zijn van de referentiepersoon en blijkt uit niets dat zij in het herkomstland geen leven kan opbouwen zonder de nabijheid van de referentiepersoon.

Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

2.15. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Gelet op de bespreking hoger maakt de verzoekende partij geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

2.16. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER